

Слободан Симић

Излаз

Чим је за новог Управника позоришта изабран млади и грлати глумац и политичар, знао сам да долазе црни дани. И био сам у праву.

Управник ме је позвао на разговор. Кратак.

– Знаш, Милоје, ти си добар радник и заиста си годинама савесно цепао карте, али...

Али је Милоје вишак. Али је Милоје терет. Али ће без Милоја позориште процветати.

Те сам се нашао на улици. Изгледало је прилично безнадежно. Ко ће да прими на посао маторог разводника који од послова зна само да наплаћује улаз!

Тада ми је синула идеја. Где то пише да се наплаћује само улаз?

Ослањајући се на досадашње богато искуство, на почетку нове позоришне сезоне, која је била додатно оптерећена репертоаром новог Управника, дошунђао сам се до излаза позоришта. Убрзо после почетка представе, почели су

да се на излазу појављују први гледаоци, трудећи се да буду што дискретнији и неприметнији.

– Шест стотина динара излаз, господине!– продрао бих се ја.

– Зар толико? Па улаз сам платио три стотине динара!

Ја бих само немоћно слегао раменима.

И сви су плаћали.

Они што су дуже гледали плаћали су без речи. Чак су остављали и бакшиш.

И тако сам почео врло пристојно да зарађујем.

Али ме је то подстакло да развијем свој бизнис.

Узео сам програме свих српских позоришта и по направљеном распореду чекао испред излаза.

А позоришна публика је заиста дивна и културна.

Не питају шта кошта.